

Класифікація біологічних активів птахівництва впливає на організацію аналітичного обліку витрат на біологічні перетворення (об'єктів обліку витрат) та оприбуткування продукції. Виділення молодняку курей та ремонтного молодняку птиці яєчного напряму зумовлено відповідними технологічними процесами, а саме молодняк курей вирощують для переведення його в промислове стадо, а ремонтний молодняк – для забезпечення сталої кількості голів у батьківському стаді. Об'єктом обліку витрат птиці м'ясного напряму виділяємо лише ремонтний молодняк, оскільки вирощування м'ясних курчат бройлерів не потребує ремонтного молодняку.

Отже, система управління ефективним розвитком птахівництва вимагає якісно нового рівня обліково-аналітичного забезпечення, яке має ґрунтуватися на комплексній економічній діагностиці стану управління поточними біологічними активами, де пріоритетними доцільно вважати такі напрями, як аналіз результативності використання активів та витрат на їх утримання, окупності, віддачі та рентабельності.

Список використаних джерел

1. Рибаківва Р.А. Класифікація біологічних активів птахівництва в системі бухгалтерського обліку. Збалансоване природокористування. 2015. № 4. С. 80-83.
2. Ставська Ю.В. Передумови розвитку підприємств галузі птахівництва в умовах глобалізації агропродовольчого ринку. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія : Економіка і менеджмент. 2015. Випуск 10. С. 171-174.
3. Бутов А.М., Костецький В.В. Управління фінансовими потоками підприємств з позиції фінансової логістики. Інноваційна економіка. 2018. Випуск 3-4 (74). С. 139-145.
4. Бутов А. М. Фінансовий аутсорсинг та його застосування в управлінні діяльністю підприємства Науковий журнал «Причорноморські економічні студії». 2015. Випуск 5. С. 91-95.
5. Пуцентейло П.Р. Організаційно-економічне забезпечення ефективного розвитку тваринництва в умовах кризи. Економічний дискурс. 2016. № 2. С. 37–46.
6. Пуцентейло П.Р. Особливості сучасного розвитку м'ясо-продуктового підкомплексу України. Сталий розвиток економіки. 2012. № 5 (15). С. 13–18.
7. Пуцентейло П.Р. Стратегічні напрями розвитку тваринництва України. Інноваційна економіка. 2013. № 8 (46). С. 12–16.
8. Язлюк Б. Застосування диверсифікації при реалізації інвестиційно-інноваційної стратегії підприємства. Наука молода. 2010. № 14. С. 198-202.
9. Язлюк Б.О. Інноваційний менеджмент : навч. посіб. Тернопіль : Економічна думка, 2012. 194 с.
10. Язлюк Б. Стратегія інноваційної безпеки як подолання асиметрії конкурентоспроможності підприємств у міжрегіональному розвитку. Наука молода. 2012. Вип. 18. С. 178-184.
11. Язлюк Б. Управління диверсифікацією в контексті реалізації інвестиційно-інноваційної стратегії розвитку підприємств. Галицький економічний вісник. 2010. № 4. С. 86-91.

Петро Теріда

слухач магістерської програми

Тернопільський національний економічний університет

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ РИНКУ ЗЕМЛІ В УКРАЇНІ

Земля є унікальним продуктом природи, який одночасно виступає найважливішим засобом виробництва і, як будь-який інший засіб виробництва, є товаром. Визнання землі товаром зумовлює необхідність формування ринку землі.

Загальновідомо, що в основу формування ринку землі покладено право приватної власності на землю. На сьогодні, в умовах дії мораторію на відчуження земель сільськогосподарського призначення, право власності на землю не є абсолютним, адже

власники земельних ділянок сільськогосподарського призначення обмежені у праві їх розпорядження, зокрема її купівлі-продажу. За таких умов можна стверджувати, що на сьогодні земля як засіб виробництва частково вилучена з економічного обороту. Проте ринковий шлях розвитку української економіки передбачає необхідність залучення всіх факторів виробництва до економічного обігу, що неможливо без права власників землі її відчужувати [3, с. 83].

З переходом України до ринкової економіки особливого значення набуло питання економічного обороту землі, включення земельних ресурсів у товарно- грошові відносини. У процесі реформування економічних відносин в Україні важливо сформувати таку модель земельного ринку, яка б відповідала інтересам всього суспільства. Адже від успішного функціонування ринку землі перш за все залежить продовольча безпека нашої держави та підвищення ефективності аграрного виробництва.

У зв'язку з занепадом аграрного сектору економіки у 90-х роках ХХ ст. і нездатністю держави забезпечити ефективне використання земель сільськогосподарського призначення посилилася необхідність формування земельного ринку як запоруки соціально-економічного розвитку країни і підґрунтя для забезпечення економічної безпеки. Водночас формування цивілізованого ринку землі є дуже складним і тривалим у часі процесом, який створює додаткові загрози для соціально-економічного розвитку України. Тому важливого значення набуває питання забезпечення економічної безпеки держави.

Більшість вчених сьогодні вважає, що нашій державі потрібен повноцінний ринок землі, але щодо часу його становлення та подальшого розвитку виникає велика кількість суперечок. Відсутня одностайність щодо того, яким має бути цей ринок, чи доцільно впроваджувати ринок земель сільськогосподарського призначення та включати їх в економічний обіг. Деякі науковці висловлюють думки про формування виключно ринку оренди землі, інші пропонують зняти будь-які обмеження на торгівлю землями сільськогосподарського призначення.

На необхідності створення та функціонування ринку сільськогосподарських земель в Україні наголошують такі українські економісти, як В.Я. Месель-Веселяк, П.Т. Саблук, М.М. Федоров та інші. Зокрема, П.Т. Саблук вважає, що без запровадження в аграрному секторі ринкового механізму неможливо кардинально поліпшити стан справ на селі й у всій продовольчій сфері.

Протилежної точки зору дотримуються В. Ярмоленко, А. Данькевич та ін., стверджуючи про недоцільність включення сільськогосподарської землі в товарно-грошовий обіг в Україні в сучасних умовах. Наприклад, В. Ярмоленко вважає, що «ринок землі не націлений на покращення умов праці і життя землеробів, а виключно на перерозподіл земельної ренти...» [5, с. 103]. А. Данькевич пропонує формувати ринок земель через механізми застосування моделі середньо- та довгострокової оренди земель з подальшим переукладанням договорів оренди, успадкуванням чи викупом земель [1, с. 41].

Сьогодні в Україні досить інтенсивно розвивається ринок земельних об'єктів несільськогосподарського призначення, особливо в межах населених пунктів. Але цивілізований ринок земель сільськогосподарського призначення в Україні на даний час відсутній, що є наслідком незавершеності його формування зокрема і земельної реформи в цілому. Сьогодні купівля-продаж земельних ділянок сільськогосподарського призначення не здійснюється, оскільки відсутні найважливіші умови функціонування ринку землі, зокрема платоспроможний попит на землю і чітке правове поле. На сучасному етапі реально діючим сегментом ринку земель сільськогосподарського призначення є тільки оренда земель.

Запровадження повноцінного ринку земель сільськогосподарського призначення та його ефективного державного регулювання в Україні дозволить забезпечити реалізацію цілої низки важливих на сьогодні проблем, зокрема: повноцінна реалізація права приватної власності та інших прав на земельні ділянки сільськогосподарського призначення всіма суб'єктами земельних відносин; створення сприятливого ринкового середовища, що забезпечує постійний перехід прав на нерухоме майно до найбільш ефективних власників;

кардинальне підвищення інвестиційної привабливості сільського господарства; раціональний перерозподіл та оптимізація використання земель сільськогосподарського призначення; встановлення об'єктивної ринкової власності земельних ділянок сільськогосподарського призначення у процесі їх економічного обороту; підвищення ефективності використання природно-ресурсного потенціалу земель сільськогосподарського призначення та забезпечення стратегічної продовольчої безпеки держави; безперешкодний доступ громадян до землі як ресурсу людського розвитку; збереження та створення робочих місць у сільській місцевості; стимулювання розвитку інститутів громадянського суспільства у питаннях захисту прав власників земельних ділянок [3, с. 41].

Серед основних негативних наслідків продовження мораторію на купівлю-продаж вищезазначених земель можна виокремити такі: стримування оптимізації сільськогосподарського землеволодіння та землекористування, неможливість поліпшити технологічні умови використання сільськогосподарських земель унаслідок нераціональних розмірів землеволодіння.

Забезпечення економічної безпеки формування ринку землі - процес дуже складний, поступовий і тривалий у часі. Ефективність, справедливість і економічна безпека ринку землі для України, в кінцевому підсумку, будуть залежати від того, в чій інтересах цей ринок буде функціонувати і хто конкретно представлятиме інтереси держави в процесі державного регулювання земельно-ринкових трансакцій. Якщо становлення повноцінного ринку землі дасть значний поштовх для розвитку національної економіки, можна буде стверджувати про суттєвий крок на шляху забезпечення економічної безпеки України.

Список використаних джерел

1. Брич В.Я., Корман М. М. Психологія управління: навч. посіб. К. : Кондор, 2013. 379 с.
2. Полковниченко С.О., Седнівець М.М. Формування ринку землі в Україні в контексті економічної безпеки. Науковий вісник ЧДІЕУ. 2014. № 1(21). С. 40-46.
3. Ступень М., Дума Ю. Ринок земель в Україні : основні проблеми та перспективи розвитку. Економіст. 2015. № 4. С. 40-41.
4. Хомутенко В., Волкова О. Ринок землі в Україні : передумови та наслідки. Економіст. 2011. № 11. С. 83-85.
5. Ярмоленко В.П. Ринок землі : омана і реальність. Агроінком. 2006. № 9-10. С. 100-109.
6. Бутов А.М., Костецький В.В. Управління фінансовими потоками підприємств з позиції фінансової логістики. Інноваційна економіка. 2018. Випуск 3-4 (74). С. 139-145.
7. Бутов А. М. Фінансовий аутсорсинг та його застосування в управлінні діяльністю підприємства Науковий журнал «Причорноморські економічні студії». 2015. Випуск 5. С. 91-95.
8. Пуцентейло П.Р. Конкурентоспроможність підприємства: методологія аналізу дефініції. Інноваційна економіка. 2015. № 4 (59). С. 80-86.
9. Пуцентейло П.Р. Формування і розвиток інфраструктури аграрного ринку. АгроІнКом. 2008. № 1-2. С. 9-11.
10. Язлюк Б. Застосування диверсифікації при реалізації інвестиційно-інноваційної стратегії підприємства. Наука молода. 2010. № 14. С. 198-202.
11. Язлюк Б.О. Інноваційний менеджмент : навч. посіб. Тернопіль : Економічна думка, 2012. 194 с.
12. Язлюк Б. Стратегія інноваційної безпеки як подолання асиметрії конкурентоспроможності підприємств у міжрегіональному розвитку. Наука молода. 2012. Вип. 18. С. 178-184.
13. Язлюк Б. Управління диверсифікацією в контексті реалізації інвестиційно-інноваційної стратегії розвитку підприємств. Галицький економічний вісник. 2010. № 4. С. 86-91.